

Düşmedikçe Dara

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Mart 2017

Sulu sepken tüm o yağmacı imler,
Bir de kerrat cetveli
Dokunmaya kıyamadığım pi sayısı kıvamında yalnızlık.
Teneşir paklıyor madem bir saatten sonra
Nasıl meşk eylemeli
Bulmak adına mutluluğu?

Deldikçe kibrini şiirin,
Dendikçe onca gıybet emsalsiz yine beşerin zikri
Bir de beyan ettiğimden yakınan şu kırık heceler,
Kırık yüreğin de kulpu edindiğim onca karışık rütbe.

Gitmeliyim belki de
Hani gidip de gelmemek kaydını şerh düşmeliyim
Şiir hazneme yığdığım hangi kırgın dizeyse
Başımı okşamalı kırık ve sürgün yüreği şiirin
Bir de evet, bir de dokunaklı bir şarkı
Raks etmeli aklımın pervazında;
Hani kimselerin duymadığı
Bir de sicim misali dökmeli
İnci yaşları:
Hani olur da siler şairin biri
Elbette noksan elbette kanıksanan
Yine de ben, bana armağan bir methiye dizmeliyim
Pervasızca soluklandığım ölümlü gecede.

Ruhban imgeleri arakladım dün bir şiirden,
Şiir üstüne içtim kefir misali kayıp zihnimin
Buhar olmuş isyanı mı yoksa?

Ah, Tanrım;
Tövbe binlerce kere hem de:
Bilmez miyim her görücüye çıktığımda gecenin körü
O şiir pazarında
Bir de demediklerimi eylesem

Sürerler beni boykot edilesi yalnızlığımın da
Kepenklerini indirmeyi bir türlü beceremediğim
Kayıp ruhumda:
Hanidir afili bir kıyım benimki;
Sonradan görmeler gibi bir dokun
Bin ah işit misali;
Sanırsın ki sandık sandık ölümlü
Külyutmaz yetilerimi kaptırdım eskiciye,
Hem sen bilmezsin
Onca ahir zamanda ne ise gelen başıma
Hani derler ya;
Yaş çoktan kemale erdi.

İyi de hani bunca coşku,
Hani bunca elem
Bir de elediklerimle sığınak bildiğim
Kaç yürekse sığındığım,
Zaman zamansa kapı dışarı edildiğim patavatsız bir misafirlik
Oysaki dost bildiğim yüreklere düşmüştü yolum;
Düşmedikçe insan dara
Anlamak ne mümkün
Bir de yorgunsa kalbi.